

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп1 5/2015
07.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Миломира Николића, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући поводом одлуке Уставног суда Републике Србије Уж 6020/2012 од 16.04.2015. године, по захтеву Т.С. из села Г., кога заступа пуномоћник Д.А., адвокат из В., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда, Одељење у Нишу II-1 У 14612/11 од 08.03.2012. године, уз учешће противне странке Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекција Београд, у предмету пензијском, у нејавној седници већа одржаној дана 07.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА.**

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба С.Т. из села Г., поднета против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекција 02/1 број 264632 од 24.11.2011. године, донетом у вршењу службеног надзора над коначним решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Лесковац којим се поништавају решења те филијале: бр. 2740 од 19.05.2008. године, број 2740 од 20.05.2008. године, број 2740 од 21.05.2008. године, број 2740 од 22.05.2008. године, број 2740 од 23.05.2008. године, број 2740 од 24.05.2008. године и предмет враћа првостепеном органу. Наведеним првостепеним решењима су замењена претходно донета решења број 2726978 од 23.08.1996. године, број 2740 од 12.02.1998. године, број 26978 од 03.12.1999. године, број 2740 од 24.08.2000. године, број 2740 од 14.04.2003. године и број 2740 од 28.10.2003. године, којима је С.Т. признато право на привремену накнаду за период од 01.02.1996. до 10.04.2003. године.

Подносилац захтева поднетим захтевом побија законитост пресуде Управног суда, Одељење у Нишу II-1 У 14612/11 од 08.03.2012. године због повреде материјалног права и због повреде правила поступка. У захтеву указује да је закон примењен на његову штету. Истиче да је решењем од 23.08.1996. године одређена привремена накнада у складу са законским прописима који су у то време важили. Даље сматра да није било законског основа да се новим решењем понови поступак који је окончан ранијим решењем и да се тужиоцу не призна право на

привремену накнаду по решењу од 28.11.2011. године. Предлаже да суд захтев уважи и преиначи побијану пресуду тако што ће уважити тужбу и поништити решења туженог органа од 28.11.2011. године и од 24.11.2011. године.

Противна странка, Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање Републике Србије, Дирекција, је по налогу Врховног касационог суда доставио све списе који се односе на предмет управног спора, али у остављеном року није дао одговор на захтев.

Врховни касациони суд је о захтеву за преиспитивање побијане пресуде одлучивао у поновном поступку поводом одлуке Уставног суда Републике Србије Уж 6020/2012 од 16.04.2015. године, којом је у ставу 1. диспозитива усвојена уставна жалба С.Т. и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Узп 145/12 од 04.06.2012. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом 2. диспозитива исте одлуке Уставног суда Републике Србије поништено је решење Врховног касационог суда Узп 145/12 од 04.06.2012. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о захтеву подносиоца уставне жалбе за преиспитивање пресуде Управног суда У 14612/11 од 08.03.2012. године.

Решењем Врховног касационог суда Узп 145/12 од 04.06.2012. године одбачен је захтев Т.С. из села Г. за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда, Одељење у Нишу II-1 У 14612/11 од 08.03.2012. године, као недозвољен.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде правилно је поступио тужени орган, када је у поступку службеног надзора поништио решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Лесковац бр. 2740 од 19.05.2008. године, број 2740 од 20.05.2008. године, број 2740 од 21.05.2008. године, број 2740 од 22.05.2008. године, број 2740 од 23.05.2008. године и број 2740 од 24.05.2008. године у складу са одредбом члана 253. тачка 2. Закона о општем управном поступку, обзиром да у истој правној ствари не могу постојати два решења, при чему је ранијим решењем управна ствар другачије решена.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом су оцењена сва питања и околности која су могле бити од утицаја на законитост оспорене одлуке и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози које у свему прихвата и овај суд.

Ово стога јер према доказима у списима предмета решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених, Филијала Лесковац број

2726978 од 29.08.1995. године С.Т. је утврђена опасност од наступања инвалидности и признато му је право на запослење на другом одговарајућем послу, а решењима број 26978 од 23.08.1996. године, број 2740 од 12.02.1998. године, број 26978 од 03.12.1999. године, број 2740 од 24.08.2000. године, број 2740 од 14.04.2003. године и број 2740 од 28.10.2003. године, њему је признато право на привремену накнаду за период од 01.02.1996. до 10.04.2003. године. Дирекција фонда је решењем број 264632 од 08.04.2008. године, у вршењу службеног надзора укинула горе наведена решења и предмет вратила првостепеном органу на поновни поступак и одлуку, те је у извршењу решења Дирекције Фонда, првостепени орган одлучио новим решењима о праву тужиоца на новчану накнаду и то решењима бр. 2740 од 19.05.2008. године, број 2740 од 20.05.2008. године, број 2740 од 21.05.2008. године, број 2740 од 22.05.2008. године, број 2740 од 23.05.2008. године, број 2740 од 24.05.2008. године којима су замењена претходно донета решења. Пресудом Управног суда Узп2 169/10 (2008) од 08.12.2010. године, поништено је решење Дирекције број 26978 од 08.04.2008. године, те су раније донета решења остала на снази. Са изнетих разлога правилна је оцена из побијане пресуде да је тужени орган у поступку службеног надзора донео тужбом оспорену одлуку без повреде правила поступка у свему сагласно одредбама члана 253. тачка 2. Закона о општем управном поступку.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева и налази да су они без утицаја на другачију одлуку код овако утврђеног чињеничног стања утврђеног у поступку који је претходио доношењу побијане пресуде.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 07.07.2015. године, Узп1 5/2015

Записничар,
Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа-судија,
Олга Ђуричић,с.р.